

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v P. veci navrhovateľa **J. J., bytom H. X.-X., D. S.**, proti odporcovi **S. T., a. s., so sídlom B. X., Bratislava, IČO: X.**, o zaplatenie sumy **748 428 746, 27€ s príslušenstvom**, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava č. k. 8Cob/183/2014-168 zo 16. októbra 2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Odporcovi **nepriznáva** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 26Cb/96/2008-84 z 8. novembra 2011 nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a nevyhovel návrhom navrhovateľa z 28. Februára 2011 a 28. Marca 2011 na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom z 10. júna 2008 domáhal proti odporcovi náhrady škody vo výške 748 428 746,27€. Uznesením z 11. júla 2008 súd vyzval navrhovateľa, aby v lehote 15 dní doplnil svoje podanie o náležitosti podľa ust. § 42 ods. 3 a ust. § 79 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). V podaní zo 4. augusta 2008 navrhovateľ (okrem doplnenia návrhu) požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa ust. § 30 O. s. p. a zároveň požiadal aj o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Súd uznesením č. k. 22Cb/96/2008-18 z 13. októbra 2008 navrhovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a nevyhovel jeho návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na odvolanie navrhovateľa rozhodol Krajský súd Bratislava uznesením č. k. 2Cob/245/2008-26 z 28. júla 2009 tak, že uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 8. marca 2011 potvrdil. Dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava z 28. júla 2009 Najvyšší súd

Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) uznesením č. k. 4Obdo/36/2009-42 z 19. júla 2010 odmietol.

Dňa 25. septembra 2009 navrhovateľ podal opätovne žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. O tejto žiadosti rozhodol Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 22Cb/96/2008-45 z 2. septembra 2010 tak, že navrhovateľovi nepriznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a ani nevyhovel jeho návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na odvolanie navrhovateľa proti tomuto uzneseniu rozhodol Krajský súd Bratislava uznesením č. k. 2Cob/369/2010-52 tak, že uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 2. septembra 2010 potvrdil.

Navrhovateľ podal dňa 2. marca 2011 opätovne tretiu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. K žiadosti navrhovateľ nepriložil žiadne dôkazy preukazujúce ním uvádzané tvrdenia. Uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 22Cb/96/2008-63 z 15. marca 2011 súd konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Bratislava uznesením č. k. 3Cob/141/2011-77 z 30. júna 2011 tak, že uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 15. marca 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ podal dňa 30. marca 2011 štvrtú žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. K žiadosťiam priložil Vyhlásenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch z 28. marca 2011, Rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 640 909 6364 z 11. decembra 2008, Vyrozumenie z 28. marca 2011 a Vyhlásenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch z 21. októbra 2011.

K návrhom (žiadosťiam) navrhovateľa okresný súd uviedol, že navrhovateľ ako žiadateľ o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v doplnení návrhu a ani v ďalšom priebehu konania (a to napriek výzve súdu a riadnemu poučeníu) neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie tvrdení uvádzaných v žalobnom návrhu, ktorý napriek výzve súdu nie je dostatočne podložený dôkazmi, a preto zo strany navrhovateľa sa jedná o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Pomery navrhovateľa sa od predchádzajúceho rozhodnutia o žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nezmenili, resp. navrhovateľ o opaku nepredložil súdu žiadne dôkazy.

Pri rozhodovaní o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov konajúci súd vychádzal z tvrdených skutočností, predložených dokladov a výšky súdneho poplatku. Vzhľadom na to, že súd po posúdení návrhu z 10. júna 2008 dospel k záveru, že navrhovateľ

sa ním domáha uplatňovania svojich práv bezúspešne, rozhodol tak, že navrhovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov (ust. § 138 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

Zároveň okresný súd nevyhovel návrhom navrhovateľa z 28. Februára 2011 a 28. marca 2011 o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, nakoľko pre to nebola splnená základná podmienka v zmysle ust. § 30 O. s. p., a to oslobodenie navrhovateľa od súdnych poplatkov.

Na odvolanie navrhovateľa proti vyššie uvedenému uzneseniu rozhodol Krajský súd Bratislava (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 8Cob/183/2009-168 zo 16. októbra 2014, ktorým napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 8. novembra 2011 potvrdil. V odôvodnení uznesenia uviedol, že procesný postup okresného súdu považuje za vecne správny. Okresný súd pri rozhodovaní o opätovnej žiadosti navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nekonal v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Poukázal na ust. § 138 ods. 1 O. s. p., z ktorého vyplýva, že základnými predpokladmi pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov sú: a) pomery účastníka, predovšetkým majetkové a sociálne b) skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že ani pri rozhodovaní o opätovnej žiadosti navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov nie je splnená druhá podmienka, a to že žalobný návrh na náhradu škody sa zakladá na úspešnom uplatnení práva. Navrhovateľ ani v doplnení návrhu zo 4. augusta 2008 a ani v ďalšom priebehu konania neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie tvrdení uvádzaných v návrhu, ktorý napriek výzve súdu, nie je dostatočne podložený dôkazmi, a preto zo strany navrhovateľa sa jedná o zrejme bezúspešné uplatnenie práva. Keďže navrhovateľovi nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, nebol splnený ani zákonný predpoklad pre to, aby mu bol ustanovený zástupca z radov advokátov (ust. § 30 ods. 1 O. s. p.). Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 5. novembra 2014.

Proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava podal navrhovateľ (ďalej aj „dovolať“) dve dovolania č. 1 a č. 2 (ktoré boli doručené okresnému súdu dňa 24. novembra 2014) a v ktorých vyslovil nesúhlas s napadnutým uznesením. Namietal, že sudkyňa hrubo porušila

jeho práva garantované článkami 1, 3, 7, 10, 11, 36, 37 a 38 ústavného zákona č. 23/1991 Zb, článkami 12, 13, 19, 20, 46, 47, 48 a 52 Ústavy SR a ustanoveniami § 11, § 13 a § 16 Občianskeho zákonníka. Bolo preukázané zlyhanie konkrétneho sudcu vo veci samej, ako aj zaujatosť súdu a ostatných sudcov, ktorí zneužívajú svoju právomoc, neovládajú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a diskriminujú ho, pretože mu neustanovili zástupcu z radov advokátov, pričom on nemá právnické vzdelanie a nevie sa v danej veci obhajovať. Voči krajskému súdu a sudcom bola vznesená námietka zaujatosti, pričom predseda súdu nekonal vo veci. V prílohe dovolateľ predložil nasledovné listiny : 1/podanie označené ako „Porušenie práv fyzickej osoby, hrubé poškodzovanie fyzickej osoby, poškodenie garantovaného práva SR, ústavného zákona č. 23/1991 Zb. a Ústavy Slovenskej republiky“, v ktorom uviedol, že Krajský súd Bratislava nerešpektoval ním vznesené námietky zaujatosti sudcov a súdu, 2/ podanie označené ako „Dočasné zastavenie konania pre danú nespôsobilosť súdu a sudcov“, v ktorom dovolateľ vo vzťahu ku všetkým sudcom Krajského súdu Bratislava, ako aj všetkým sudcom, ktorí budú ďalej vo veci rozhodovať (vrátane ostatných pracovníkov daných súdov) namieta odbornú nespôsobilosť na konanie o jeho návrhu a neznalosť právnych predpisov majúcu za následok zmätočné konanie a rozhodovanie vo veci samej a z týchto dôvodov „dočasne pozastavuje konanie pre plnú nespôsobilosť súdu a sudcov“, 3/ podanie označené ako „Nevzatie návrhu späť“, v ktorom dovolateľ vysvetľuje, že „dočasným zastavením konania“ nemal na mysli späťvzatie návrhu vo veci, 4/ žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov a oznámenie, že v danej veci ho nemôže zastupovať Centrum právnej pomoci, pretože mu spôsobilo škodu, 5/podanie k prechodnému ustanoveniu k úpravám účinným podľa O. s. p. a 6/ podanie k porušovaniu práv fyzickej osoby, porušeniu O. s. p., ústavného zákona č. 23/1991 Zb., Ústavy SR, Občianskeho zákonníka a zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom dovolateľ opätovne namieta porušenie jeho ústavných práv a odbornú nespôsobilosť sudcov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom (ust. § 236 a nasl. O. s. p.). Dovolací súd zároveň uvádza, že aj keď dovolateľ v tomto dovolacom konaní nie je zastúpený advokátom a nemá právnické vzdelanie (ust. § 241 ods. 1 O. s. p.), povaha napadnutého rozhodnutia vylučuje, aby v prípade tohto

dovolania bol nedostatok podmienky povinného zastúpenia advokátom považovaný za dôvod pre zastavenie dovolacieho konania. Za situácie, keď predmetom dovolacieho prieskumu je rozhodnutie súdu, ktorým okrem posúdenia, či je alebo nie je daný dôvod pre oslobodenie od súdnych poplatkov, bolo nevyhovené návrhu účastníka o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, nemožno striktne trvať na splnení tejto podmienky. Opačným výkladom by sa poprel nielen zámer, ktorý sledoval účastník konania podaním dovolania, ale tiež účel a cieľ dovolacieho konania, v ktorom predmetom posúdenia má byť záver odvolacieho súdu o nesplnení podmienok pre ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba vtedy, ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

V preskúmvanej veci rozhodol odvolací súd uznesením, preto dovolací súd skúmal otázku prípustnosti dovolania najskôr z hľadiska ustanovenia § 239 O. s. p., ktoré v odsekoch 1 a 2 taxatívnym spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť dovolaním.

Podľa ustanovenia § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska.

Podľa ustanovenia § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže v posudzovanom prípade ide o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu (ktorý prípustnosť dovolania vo výroku nevyslovil), je zrejmé, že prípustnosť dovolania navrhovateľa z ust. § 239 O. s. p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania a na zákonnú povinnosť (ust. § 242 ods. 1 O. s. p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, dovolací súd skúmal, či konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v ust. § 237 O. s. p. Z hľadiska existencie procesnej vady v zmysle ust. § 237 O. s. p., zakladajúcej prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné subjektívne tvrdenie dovolateľa o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle ust. § 237 O. s. p., pretože relevantným je len zistenie existencie vady tejto povahy dovolacím súdom.

Dovolateľ v dovolaní (bez bližšieho skutkového spresnenia) namietal, že napadnutým uznesením boli porušené jeho práva podľa Občianskeho súdneho poriadku, ako aj ústavné práva, pretože z jeho strany sa nejedná o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie práva a súd mu mal preto priznať oslobodenie od súdnych poplatkov podľa ust. § 138 ods. 1 O. s. p. a ustanoviť advokáta na zastupovanie v konaní podľa ust. § 30 O. s. p. a pokiaľ tak súd neurobil, porušil jeho práva, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok a Ústava SR. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal vadu uvedenú v ustanovení § 237 písm. f) O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Okrem toho dovolateľ tiež namietal, že Krajský súd Bratislava nerešpektoval jeho námietky zaujatosti voči sudcom krajskému súdu, teda vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (ust. § 237 písm. f) O. s. p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivý proces v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní a ani nárok na to, aby sa všeobecné súdy riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník konania. To, že súd sa nestotožnil s tvrdeniami a návrhmi účastníka- navrhovateľa, neznamená, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. že došlo k porušeniu základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Ústavou garantované právo na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR nemožno chápať tak, že jeho naplnením je len úspech v občianskom súdnom konaní. Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z tohto článku Ústavy SR tak, že postupujú v

konaní v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, ktorými sú viazané a ktorých dodržiavanie je garanciou práva na súdnu ochranu.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že navrhovateľ sa podaným návrhom na začatie konania domáha proti odporcovi náhrady škody vo výške 748 428 746,27 eur. Dňa 30. marca 2011 navrhovateľ podal (štvrtú) žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a dňa 28. februára 2011 a dňa 28. marca 2011 žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Napadnutým uznesením odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 8. novembra 2011, ktorým okresný súd nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a nevyhovel tiež jeho návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ako aj jeho odôvodnením. Konštatoval, že pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov okresný súd správne skúmal splnenie podmienok v zmysle ust. § 138 ods. 1 O. s. p., ktorými sú 1/ pomery účastníka, predovšetkým majetkové a sociálne a 2/ zo strany účastníka nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Podmienky v zmysle ust. § 138 ods. 1 O. s. p. musia byť splnené kumulatívne, k čomu v danom prípade nedošlo, pretože u navrhovateľa nie je splnená druhá podmienka, a to že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatnenie práva. Žalobný návrh je neúplný aj po jeho doplnení a nie sú k nemu predložené žiadne dôkazy, ktorými by navrhovateľ preukázal tvrdenia v ňom uvedené, pričom uvedený nedostatok sa navrhovateľovi nepodarilo odstrániť ani napriek výzve súdu. Keďže zo strany navrhovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva, nie je splnená druhá podmienka pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v zmysle ust. § 138 ods. 1 O. s. p. Z tohto dôvodu súd nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Podľa ust. § 30 ods. 1, prvej vety O. s. p. (v znení účinnom od 1. januára 2010 do 31. decembra 2011) účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta zapísaného do zoznamu podľa osobitného predpisu, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov.

Navrhovateľ síce podal súdu žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, avšak navrhovateľovi nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, a teda nedošlo k splneniu zákonného predpokladu v zmysle ust. § 30 ods. 1, prvej vety O. s. p. na to, aby mu súd ustanovil zástupcu z radov advokátov.

Činnosť súdu, pri ktorej sa zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy (v danom prípade § 138 ods. 1 a § 30 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2011), na základe čoho súd dospeje k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, sa označuje ako právne posudzovanie veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). Právnym posúdením veci ale nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, pretože právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p. Z tohto dôvodu je právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov považované (len) za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.), ktorý však sám o sebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p.

V preskúmvanej veci zo spisu nevyplýva, že by sa nižšie súdy dopustili porušenia procesných oprávnení navrhovateľa majúceho za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by navrhovateľovi nebol ustanovený zástupca z radov advokátov, resp. že by mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, hoci pre to boli dané zákonné podmienky. Z tohto dôvodu dovolací súd dospel k záveru, že postup nižších súdov nemal za následok znemožnenie realizácie procesných práv navrhovateľa v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p.

V dovolaní (č. 1. spisu 174) proti uzneseniu odvolacieho súdu zo 16. októbra 2014 dovolateľ tiež uviedol, že sudkyňa hrubo porušila jeho práva garantované Ústavou SR, Občianskym zákonníkom a Občianskym súdnym poriadkom. Sudcovia súdu ho diskriminujú, zneužívajú právomoc a neovládajú judikatúru. Prílohou dovolania je podanie zo 7. februára 2013, označené ako „Vznesenie námietky zaujatosti sudcov, súdu a zamestnancov súdu (č. 1. spisu 185), adresované do rúk predsedu Krajského súdu v Bratislave a identické podanie zo 4. februára 2013, adresované do rúk predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (č. 1. spisu 186). V uvedených podaniach dovolateľ namieta súd, sudcov a zamestnancov súdu, ktorí sú zaujatí voči nemu a porušujú jeho ústavné práva, preto by sa mali dobrovoľne vzdať prejednávania jeho vecí.

Vzhľadom na dovolateľom uplatnenú námietku zaujatosti sudcov (aj keď bez bližšej konkretizácie), dovolací súd zamerail svoju pozornosť aj na zisťovanie, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané vylúčeným sudcom, resp. nesprávne obsadeným súdom, čo by zakladalo vadu konania podľa ust. § 237 písm. g) O. s. p.

Dovolací súd zistil, že o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III z 8. novembra 2011 rozhodol odvolací senát 8 Cob Krajského súdu v Bratislave, ktorému predmetná odvolacia vec napadla v súlade s rozvrhom práce platným v roku 2014, pričom napadnuté uznesenie je podpísané predsedníčkou senátu JUDr. Tatianou Pastierikovou. Nespokojnosť dovolateľa s postupom alebo rozhodnutím sudcu v konaní o prejednávanej veci nie je dôvodom na vylúčenie sudcu (ust. § 14 ods. 3 O. s. p.). Zákonným dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci podľa ust. § 14 ods. 1 O. s. p. je len vzťah sudcu k veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom, ak možno mať pochybnosti o jeho nezáujatosti. Existencia takéhoto dôvodu však v posudzovanom prípade zistená nebola. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z ústavnej zásady, v zmysle ktorej „nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi“. Sudca sa preto nemôže „dobrovoľne vzdať“ rozhodovania veci, ktorá mu napadla na prejednanie a rozhodnutie ako zákonnému sudcovi v súlade s rozvrhom práce súdu, ako aj zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o fotokópie podaní dovolateľa, založené v spise na č. l. 185 a č. l. 186, adresované do rúk predsedu Krajského súdu v Bratislave a predsedu Najvyššieho súdu SR, tieto boli vyhotovené 20 mesiacov pred vydaním napadnutého uznesenia krajského súdu zo 16. októbra 2014 a týkajú sa preto zrejme inej právnej veci.

S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nebolo vydané vylúčeným sudcom, resp. nesprávne obsadeným súdom v zmysle ust. § 237 písm. g) O. s. p.

Keďže v posudzovanom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., pretože dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu v dovolacom konaní úspešnému odporcovi nepriznal, keďže mu v dovolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli (ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 146 ods. 2, prvou vetou O. s. p.).

Rozhodnutie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 14. októbra 2015

JUDr. Jana Hullová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Antónia Savarová